

Fredrika Bremer: Fredsappell midsommardagen 1854

Talare

Fredrika Bremer
Författare, feminist

Datum

24 juni 1854

Omständigheter

Fredrika Bremer, midsommardagen 1854, publicerad i Aftonbladet.

I en tid då vesterland drager mot österland i en strid som hotar att indraga många af Europas och Asiens folk, som skall utbreda sig öfver flera länder, likt ett stort blödande sår, och möjligen sprida öfver hela jorden sina sorgliga verkningar, ryckande männerna ur sina hem, lämnande tusentals enkor och faderlösa barn, härjande skördarne, brännande städerna, fyllande hospitalerna, läggande bojor på handeln, försvårande lifvet för millioner stilla, idoga familjer, uppeldande alla bittra och hatfulla passioner – i denna tid ha vi fattat den tanke, den förhoppning, att genom qvinnorna upprätta ett fredsförbund, omfattande alla jordens länder, för att motverka krigets onda följder och med detsamma, under en gemensam verksamhet i enahanda syftning, bidra till utveckling af ett välde av frid, välstånd och sällhet, färdigt att utbreda sig öfver jorden när krigets lågor slocknat och härjningarnes tid är förbi. Under sednare årtionden ha i flera kristna länder (och törhända i alla, ehuru vi ej veta derom), isynnerhet i dessas större städer uppstått föreningar av fruntimmer, för att hvar på sin ort afhjelpa eländet på jorden och lägga grunden till ett bättre tillstånd, isynnerhet genom vården om barn och qvinnor af den fattigare klassen. Dessa föreningar ha vuxit och verkat utan samband med hvarandra, oftast utan att veta af hvarandra. Men vi veta och erfara alla dagar att förenade krafter till ett medvetet, gemensamt mål stärker var enskild kraft och stegrar den gemensamma, samt öfvar en mäktig dragning på ännu likgiltiga eller isolerade delar, så att de indragas i den allmänna rörelsen; och makten och verkan af denna öfverstiger då all beräkning. Föreningar af vattendroppar ha bildat världshafvet; föreningar af atomer – universum. Vi önskade derföre föreslå, att de föreningar af kristna qvinnor, som bildat sig på åtskilliga håll och orter af jorden till utförande af Christi kärleksbud, skola härefter träda i samband med hvarandra och stärka och utvidga sin verksamhet genom ömsesidiga meddelanden och medvetande om enahanda mål. Detta mål anse vi i dess

hufvudpunkter vara: Vården om de värnlösa; 1:o om barnen, genom kristlig uppfostran och försorg; 2:o om familjer, genom sedlig inverkan samt meddelande af arbete och dess lön; 3:o om sjuka och ålderstigna, genom hjälp och skydd; 4:o om fångar och andra fallna likar, genom upprättande försorg; samt slutligen vård om alla de anstalter som kunna befordra dessa föremål. Vi tro att genom förbund af de särskilda föreningarne för detta skall oändligt mycket mer kunna göras för dem, än som nu är fallet. Vi känna och tro att vi hehöfva hemta lif och uppmuntran af hvarandras erfarenhet och goda föredömen. För att kunna verkställa ett sådant förbund ville vi föreslå: Först: att inom hvart land eller rike en centralförening eller kommitté (helst i rikets hufvudstad) måtte sätta sig i samband med alla särskilda föreningar för samma föremål inom landet, för inhemtande af dessas tillstånd och verksamhet, så att en redig öfversigt deraf må kunna vinnas. Andra: att hvar anförande förening eller kommitté, som sålunda blir organ för alla särskilda föreningar, måtte genom dess sekreterare eller en korresponderande ledamot meddela till andra länders anförande kommittéer det hufvudsakliga af fruntimmersföreningarnes lif och arbete i detta särskilda land eller rike, jemte underrättelser om de industrigrenar och goda inrättningar som derinom möjligen utvecklats till befordrande af föreningens goda sak. Statistiska uppgifter, en gång erhållna, behöfva dessa icke förnyas utom hvart tionde eller tolfte år, och de elektromagnetiska trådarne en gång andligen knutna emellan föreningarne, kunna vidare meddelanden dem emellan (t.ex. årsberättelser) ske lika så lätt som andra meddelanden öfver hela jorden genom pressen och bokhandeln. Vi vilja här icke uppräknas särskilda länder och orter men våga dock tro att de äro mycket få på jorden hvilka ej kunna deltaga i detta förbund, dels emedan de redan fullt bekännt sig till kristendomen, dels emedan i dem spridda kristna samhällen uppstått, och uppstå dageligen allt fler, som odlingen anser i öknen. Och hvarhelst kristna samhällen uppstå, det må vara under polarkretsens hårda himmelsstreck eller under vändkretsens brännande sol, i den gamla eller den nya verlden, hvarhelst en lefvande gnista af kristlig kärlek glöder för himmelens lif, der tro vi att kristna qvinnor skola förena sig med hvarandra, för att mildra jordens eländen och utså frön för Guds rike; och vi hoppas och tro att dessa ingenstädes skola vägra att med oss träda i närmare förening. Vi föreslå upprättandet af ett förbund i fredsfurstens namn, sträckande sin helande pånyttfödande verksamhet öfver hela jorden; ett förbund i hvilket skiljaktigheterna af språk, nationalitet, himmelsstreck, sedvänjor, kristna bekännelser skola gälla såsom intet i förhållande till det mål, det tungomål, den Herre och det hopp som vi ha gemensamma. Vi föreslå att derutinnan erkänna ett gemensamt fosterland, att

betrakta oss som en familj, att räcka hvarandra händerna som systrar och att erkänna för våra barn och anförvandter alla dem, som olyckan beröfvat sina stöd eller medel till bergning och som vår vårdande omsorg möjligtvis kan nå, de må vara af hvad folk och trosbekännelse som helst. Derföre – systrar, som vi ännu ej hört om; men som vi tro och hoppas finnas i Asiens uråldriga riken, på Sibiriens stepper, i Rysslands kejsarstäder: systrar, hvars sköna föredömen länge lyst oss ifrån vestra Europas stater; och I, systrar i det stora landet bortom Atlantiska oceanen, hvilkas hem vi nyligen lärt känna som plantskolor för alla christna dygder, och I chistna qvinnor af Afrikas folk, christna qvinnor på Söderhafvets öar; milda, älskande systrar öfver hela jorden, som vi tro på ännu innan vi sett, som vi älska ännu innan vi känna, räcken oss era händer till förbund, ett förbund sådant det ännu aldrig knöts på jorden; ett förbund, evigt som Guds eget väsen. Ty krigen skola upphöra och ”tungomålen skola afkomma, och förståndet skall återvända, men kärleken skall icke vända åter; kärleken blifver evinnerliga”. Vi böra nu säga hvilka de äro, som tala till eder, manade av anden: Vi äro svenska qvinnor, förenade i Sveriges hufvudstad för vården om värnlösa barn och nödlidande familjer. Vi ha nyligen satt oss i förbindelse med de likartade föreningar för samma ändamål, som allt talrikare begynna uppstå i Sveriges öfriga städer, för att om dem vinna närmare kännedom och ömsesidigt stärka våra krafter genom samband med hvarandra. Vi ha att glädja oss af vår ädla drottningens verksamma deltagande; och äfven den ringaste qvinna kan i vår förening, som skyddsmoder för en familj eller ett värnlöst barn, intaga rang och värdighet af dess jordiska skyddsengel. Vi äro en liten hop och af ett litet folk, dock glädja vi oss att veta att detta folk skänkt verlden stora män och välgörare. Vi äro en liten hop, men vår kraft är i honom som sagt: ”frukta dig icke du klena hjord, ty eder Faders goda vilja är så, att Han vill gifva eder riket”. Det skall bli vårt om vi följa hans spår tydande hans bud: ”föd mina lamm!” Det gifves tider och förhållande då det tillkommer oss att följa den gudomliga uppmaningen: ”Låter edert ljus lysa för människorna att de må se edra goda gerningar och prisa eder Fader som är i himmelen.” Den icke mindre heliga: ”hafver akt på eder allmosa att I icke gifven den för människorna, för att vara sedda af dem”, ville vi lyda alla dagar under vår enskilda verksamhet för det helas väl. Systrar, dem vi här tilltalat erkännande samma herre och mästare, låtom oss i hans namn uppstå till förening; låtom oss uppkalla alla helande välgörande krafter som skaparen nedlagt i vår natur, uppkalla dem genom bön och arbete till en innerligare, högre verskamhet än någonsin förr i hans tjenst. Så långt som solen lyser och de fria vindarne nå på jorden, flyga våra fridsbud som dufvor oss emellan från land till land, från stad till stad, ostörda av

drabbningarnes då och fejdens bitterhet, på det verlden måtte få veta att fridens och kärlekens Gud är mäktigare än krigets ande, och tro att han har kallat oss till sina tjenarinnor. Hvar för sig äro vi svaga och förmå blott litet, men om vi räcka hvarandra händerna rundt om hela jorden i Christi kärleks kraft, skola vi taga jorden i våra armar såsom ett barn, och en gång i tidens fullbordan bära det, av honom pånyfödt och helgadt, i vår himmelske Faders famn, ”med barnen som han oss gifvit hafver”. Vi sluta här, med den hjertliga önskan och anhållan att de fruntimmersföreningarna i främmande länder, som vilja räcka oss handen till förbund, täcktes tillkännagifva detta innan årets slut uti (portofria) skrivelser adresserade till ordföranden för Stockholms fruntimmersförening för barnavård.

Taggar

1850-tal, 1854, Kvinna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/fredrika-bremer-fredsappell-midsommardagen-1854>